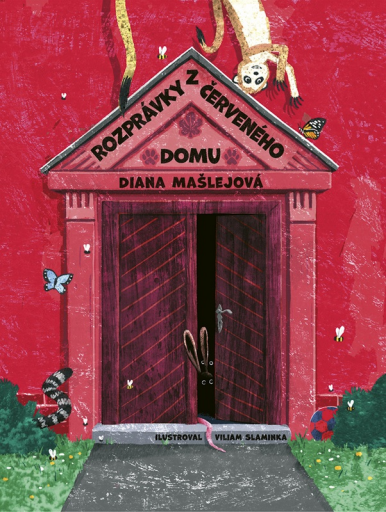

**ROZPRÁVKY Z ČERVENÉHO
DOMU**

DIANA MAŠLEJOVÁ

ILUSTROVAL

VILIAM SLAMINKA

ROZPRÁVKY Z ČERVENÉHO DOMU

ROZPRÁVKY Z ČERVENÉHO DOMU

DIANA MAŠLEJOVÁ

*Venujem všetkým susedom
z Červeného domu. Zvlášť pani Líške,
bez ktorej by v našom dome
nič poriadne nefungovalo.*

OBSAH

VITAJTE V ČERVENOM DOME!	9
ROZBITÉ OKNO	15
OPRAVA STRECHY	25
SÚDNY PROCES	39
SUSEDSKÁ BRIGÁDA	53
V ČERVENOM DOME JE ZLODEJ!	63
VEĽKÁ VODA	79
S KÝM SA TO ROZPRÁVA PANI LASIČKA?	93
ČO TO STRAŠÍ V ČERVENOM DOME?	107
ČOKOLÁDOVÝ DOM	125
VIANOCE V ČERVENOM DOME	143

VITAJTE V ČERVENOM DOME!

Bol raz jeden Červený dom. Stál na peknej ulici – širokej tak akurát, aby v strede mohlo prejsť auto. Ale len jedno – nie dve vedľa seba. Všetci ho volali Červený dom, aj keď z opačnej strany bol natretý nažltlo. Vo dvore

rástli stromy – mohutné borovice aj štíhle tuje a pomedzi ne si žili svoj život tulipány, levandule a ruže. Istotne ich tam bolo aspoň sto rôznych druhov, ale to rodina Zajacov z prvého poschodia nevedela. Zajace chodievali na dvor hopkať a odychovať, no príliš sa oň nestarali. Zajačí rodičia mali jedného malého zajačika. Volal sa Hopko. Vedel sa tak veľmi nahnevať, ako sa vedel tešiť. Mal to po kom zdediť, rovnakí boli aj jeho otec s mamou. U Zajacov bolo všetko čierno-biele. Susedia boli buď skvelí, alebo hrozní, deň bol krásny alebo príšerný.

Keď už toho mama Zajacová mala dosť, vyšla na dvor, aby si trocha prevetrala uši. Pozorné oči jej občas zablúdili ku korune stromu, ktorý rástol v strede dvora. Ani náhodou však nevedela, čo je to za strom.

Zato stará pani Lasička z prízemí by aj o polnoci dokázala vymenovať všetky kvety, stromy, kríky a bylinky, ktoré v záhrade rástli a nepochybne by pridala

aj informácie o tom, ako a kedy ich treba polievať. Stará pani Lasička chodila pomaly, ale sebavedomo, mala pevný a múdry pohľad a za svoj dlhý život sa naučila veľa o všetkom. Bola to spokojná stará dáma, ktorej prekážali iba susedia, ktorí žili v Červenom dome priamo nad jej bytom.

Surikaty boli vrtké a energické a ako sa zvykne vravieť – bolo ich všade veľa. Vo zvieracom svete mali lasice so surikatami mnoho spoločného a boli to v podstate spriatelené druhy. To však neplatilo v Červenom dome. Surikaty sa presúvali rýchlo a často. Behali pani Lasičke nad hlavou, keď chcela mať pokoj a skákali, keď práve varila, upratovala alebo cvičila. Vtedy pani Lasička zobrala do ruky vysúvaciu metlu a zopárkrát ňou nahnevane pobúchala do stropu, hoci vedela, že to vôbec nepomôže. Surikatí rodičia mali štyri malé surikaty a len ťažko by ste určili, ktoré z tých malých stvorení je neposednejšie.

Na prvom poschodí bývala okrem rodiny Zajacov a Surikát aj rodina Mačiek s dvoma malými

kocúrmí. Z času načas sa povadili tak, že po chodbe lietali chlpy z ich chvostov, a potom si lízali rany a utešovali sa. Správali sa presne tak, ako by ste od mačiek očakávali. Boli samostatné, trochu podozrievavé, strážili si svoje súkromie a mali svoj svet. Inak to však boli dobrí susedia. Pomohli s opravou stola, šikovnými labkami očistili chodník od chrobákov a pôsobili dojmom, že majú vždy naponáhlo.

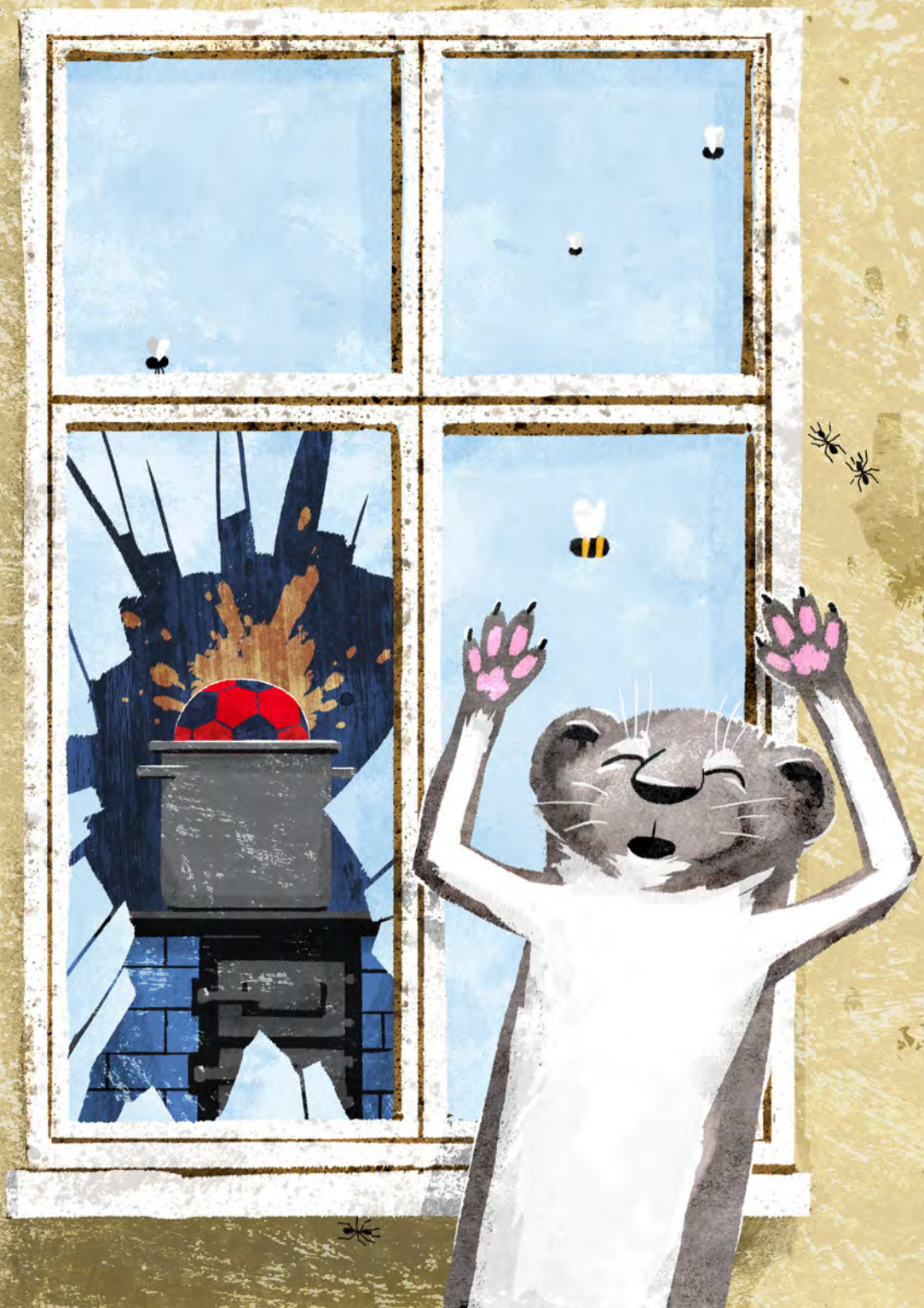
Červený dom nebol veľký. Okrem prízemia a prvého poschodia mal už len podkrovie, ktoré obývali dve rodiny. Postarší pár medvedíkov čistotných, ktorí boli verní svojmu menu. Vždy čistý, upravený a elegantný pán Medvedík bol priateľský a občas trochu frflavý, zatiaľ čo jeho manželka pôsobila dojmom ladnej dámy na vysokej úrovni.

A aby som nezabudla, poslednou rodinou v Červenom dome boli líšky – lišiak s manželkou a dvoma dcérami – líštičkami. Ťažko by ste našli zorganizovanejšie zvieratá. Milovali poriadok a systém, o všetko sa živo zaujímali a o všetkom rady rozhodovali.

Pani Líška bola nemenovanou riaditeľkou Červeného domu a aj keď by to dobrovoľne asi nepriznala, túto svoju úlohu mala rada.

Toľko k tomu, kto v Červenom dome býval. Každý druh bol iný, každá rodina mala svoje pravidlá a zvláštnosti. Čo byt, to iný svet. Napriek tomu sa snažili spolu dobre vychádzať. Veď predsa bývali v Červenom dome!

ROZBITÉ OKNO

Deň bol slnečný a príjemný. V Červenom dome vládlo v to ráno pokojné ticho. Pani Medvedíková sa prešla po dvore, aby si odstrihla dve ruže do svojej vyleštenej kryštálovej vázy. Na hlave mala slamený klobúk so širokou

strechou. Nieкто by si pomyslel, že azda žije pri mori a nie rovno uprostred mesta. Letné sparno bolo príjemné, ale surikaty už začínali krčiť ňufákmi. Teplo z duše neznášali. Malé surikaty behali po záhrade.

„Ako odtrhnuté z reťaze,“ pokrútila hlavou pani Medvedíková.

„Tu sa s loptou nehrajte, tu rastú kvety!“ zakričala na ne pani Lasička zo schodov.

„My môžeme, nám to rodičia dovolili,“ zvolal na ňu Fifo, najmenší z detí. Pani Lasička si s pani Medvedíkovou vymenili veľavravné pohľady.

„Toto nie je výchova, to je holubník,“ pošepli si viac-menej pre seba, aj keď v Červenom dome žiadne holuby nehniedzili. A keby aj doleteli, asi by si to rýchlo rozmysleli, a radšej by si krídla zložili niekde inde.

Pani Medvedíková sa vrátila hore do svojho podkrovného bytu a stará pani Lasička sa s odstrihnutou bazalkou v labke vybrala variť. Bol by to

celkom bežný deň, keby sa zrazu neozvala rana ako z dela.

„Tresk!“ zadunelo Červeným domom. Nahnevaná pani Zajacová vybehla na dvor.

„Môj synček Hopko spí, čo sa to tu deje?“ vykričla svojím trocha piskľavým hlasom. Komu tú otázku smerovala nevedno, pretože dvor našla prázdny. Rýchlym a skúmovým pohľadom si premerala celý dom a hneď zbadala, čo sa stalo.

„Ja sa z nich zbláznim!“ vyšla nahnevaná pani Lasička na priedomie. Okno do kuchyne mala rozbité na cimpr-campr.

„Viete, kde skončila ich lopta? Len sa poďte pozrieť, pani Zajacová,“ zavolala svoju susedu dovnútra. Labkou jej ukázala polievku, vlastne zvyšok polievky v hrnci, pretože väčšina z nej pomaľovala steny na hnedo-žltu. Pani Zajacová nakukla do hrnca a zbadala v ňom plávať guľatú, červeno-modrú loptu. Na okamih si položila otázku, čo to asi malo byť za polievku. Hádala, že asi mrkvová. Alebo

možno paradajková, ibaže zo žltých paradajok. Pani Lasičky sa však nič nespýtala. Nechcela sa zdržiavať.

„Ach, to je strašné,“ vzdychla zajačica súcitne, aj keď v duchu premýšľala, či sa jej synček zajačík hore v spálni náhodou nezobudil.

„Koľkokrát sme im zakazovali hrať sa s loptou na dvore, koľkokrát sme ich prosili, aby radšej išli na ihrisko? Veď ho majú za rohom! A komu sa nakoniec čosi prihodí? Samozrejme, že mne!“ plakala pani Lasička. Zajačica ju pohladila po kožuchu.

„Netrápte sa, to okno vám určite zaplatia a pán Surikata vám ho aj namontuje. To sa vyrieši, nebojte sa,“ chlácholila lasičku a bolo jej jasné, že sa to iste vyrieši, ale rozhodne to nebude riešiť ona. Má totiž na starosti toľko neodkladných záležitostí a v hlave toľké povinnosti, že si už nemôže dovoliť pridať k nim ani jednu jedinú. Rovnaký pohľad na vec mal aj pán Zajac, ktorý si práve v tej chvíli vyšiel na dvor pofajčiť zajačí tabak. Keď zbadal, čo sa stalo,

radšej sa rýchlo a nebadane skryl za krík. A práve tam zbadal štyri malé učupené surikaty. Hneď mu došlo, koľká bije.

„Neprezradím vás, nebojte sa. Ale mali by ste vyjsť von a ospravedlniť sa,“ povedal trochu ľahostajne a zapálil si peknú drevenú vyrezávanú fajku.

„Tak vyjdi prvý ty,“ zaškeril sa naňho Šifo, druhý najmladší syn zo surikatích detí.

Pán Zajac len mykol plecami a s ďalším výdychom zo svojej fajky pustil celú situáciu z hlavy von.

„Nechajte to na mňa,“ zaznel dvorom pevný a rozhodný tón. Bolo nad slnko jasné, komu patrí. Pán Lišiak si síce plánoval ísť zatrénovať skoky po stromoch, ale neodkladný problém Červeného domu v sekunde zmenil jeho program. Ani na chvíľu nezauvažoval nad tým, že by dal prednosť športu. Cítil, že musí konať. Bola to predsa jeho povinnosť.

„Kto je za to zodpovedný?“ spýtal sa a kývol na pozdrav pánovi Zajacovi, ktorý sa práve vracal do svojho príbytku. S jeho pomocou nepočítal.

„Môžete trikrát hádať, pán Lišiak,“ obrátila sa naňho nešťastná pani Lasička. Lišiak nespokojne pokrútil hlavou.

„Podťe,“ pošepol spoza kríka Kifo, najstarší zo surikatiek. Štyri malé mláďatá sa ticho ako myši odplazili k bráne a vybehli po schodoch na prvé poschodie. Nikto ich nezbadal. Azda by to tak aj ostalo, nebyť buchnutia dverí, ktoré ich ako vždy prezradilo.

„Idem sa porozprávať s pánom Surikatom,“ nadýchol sa pán Lišiak a troma šikovnými skokmi sa ocitol pred susedovými dverami. Štvrtým skokom vyskočil na zvonček.

„Cfrrn!“

Mama Surikata práve dopekala sedemdesiatu šiestu zemiakovú placku a pán Surikata sedel v kresle a čítal knihu básní. Jeho život bol skrátka samé prekvapenie.

„Dobrý deň, pán Lišiak,“ pozdravil ho prívetivo. Sused z podkrovia nečakal a vysypal naňho všetko, čo sa stalo.